

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 30 oktober 2006 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not. nr. DE. 66.L3.2149/03

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, bediende, geboren te _____ op _____, wonende te _____;
2. _____, chauffeur, geboren te _____ op _____, wonende te _____;

Verdacht van :

Te _____ vanaf 1 januari 2003 tot en met datum der dagvaarding (3.3.2006)

de eerste en de tweede:

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, te hebben uitgevoerd

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: vakantieverblijf 27 a 65 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

* Hoofdfunctie van een onroerend goed... * Hoofdfunctie van een onroerend goed... * Hoofdfunctie van een onroerend goed...
 (1° beklingsopdracht) en (2° beklingsopdracht) tegen alle beschikkingen (1° beklingsopdracht) en (2° beklingsopdracht) van 14 november 2006.

geboren te op wonende te

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 27/11/2002 geregistreerd op 03/12/2002.

De rechtbank nam kennis van:

- het tussenvonnis dd. 12 juni 2006 waarbij de debatten ambtshalve werden heropend en de zaak voor behandeling werd gesteld op de terechtzitting van 25 september 2006;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 25 september 2006:

- het **openbaar ministerie** in de persoon van substi-
tuut-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de **beklaagden** in hun midde-
len van verdediging, voorgedragen door henzelf.

1. Herkwalificering

1.1

De rechtbank overwoog in het tussenvonnis dd. 12 juni 2006 het volgende:

1.

Deze kamer van de rechtbank had in het verleden aangenomen dat wat betreft de niet vergunde bestemmingswijziging van recreatie in permanente bewoning er een onderscheid diende te worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich (het ogenblik waarop tot permanente bewoning werd overgegaan) en de instandhouding van deze illegale toestand. Het openbaar ministerie maakte voor dergelijke feiten geen onderscheid tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding en voorzag in de omschrijving naar tijd slechts in één strafbare periode. De rechtbank ging steeds op gemotiveerde wijze over tot heromschrijving en maakte een opsplitsing tussen het tijdstip van de bestemmingswijziging (of de inbreuk op de voorschriften van de verkavelingvergunning) en de verdere periode van strafbare instandhouding.

2.

Het hof van beroep te Gent had zich onder meer bij arrest dd. 25 maart 2005 (inzake nr. parketnr. onuitg.) in andere zin uitgesproken. Het hof maakt met dit arrest de door een kamer van deze rechtbank eerder gemaakte opsplitsing tussen bestemmingswijziging en instandhouding ongedaan en beschouwt blijkbaar de niet vergunde bestemmingswijziging en het voortduren van die wijziging als één (voortdurend) misdrijf zonder dat er een onderscheid kan worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding

ervan.

3.

Deze rechtbank en kamer sloot zich naderhand aan bij dit standpunt van het Gentse hof van beroep en nam aan dat de notie instandhouding vreemd is aan een niet vergunde bestemmingswijziging.

4.

Het hof van cassatie heeft echter in een recent arrest (Cass. 2 mei 2006, I, www.cass.be; op cassatieberoep van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent) toch een onderscheid gemaakt tussen enerzijds de niet-vergunde functiewijziging en anderzijds de instandhouding van deze niet-vergunde functiewijziging.

Het hof van cassatie wees er op – zoals deze rechtbank en kamer in haar vroegere, thans verlaten rechtspraak – dat door het geven, zonder de vereiste voorafgaande vergunning, van een nieuwe functie aan het onroerend bebouwd goed, het misdrijf van uitvoering van een niet-vergunde maar vergunningsplichtige functiewijziging wordt voltrokken. De omstandigheid dat de hoofdfunctie wonen wat, bij ontstentenis van een wettelijke omschrijving overeenkomstig het gewone taalgebruik moet worden begrepen als "gehuisvest zijn" een zekere continuïteit veronderstelt, staat niet eraan in de weg dat de wijziging van de functie van een onroerend bebouwd goed van verblijfsrecreatie naar wonen, zich op een welbepaald ogenblik voordoet.

Het misdrijf van instandhouding van deze niet-vergunde maar vergunningsplichtige functiewijziging bestaat, volgens het hof van cassatie, in het schuldig verzuim om aan het bestaan van de aldus wederrechtelijk doorgevoerde functiewijziging een einde te maken, wat inzonderheid blijkt uit het verdere gebruik van het onroerend bebouwd goed overeenkomstig de niet-vergunde gewijzigde functie. Als voortdurend misdrijf, dit is een misdrijf dat bestaat in een ononderbroken en door de dader bestendigde wederrechtelijke toestand, onderscheidt het zich van de wederrechtelijke functiewijziging doordat het noodzakelijk daarop volgt. De permanente bewoning maakt aldus geen constitutief deel uit van het misdrijf van uitvoering van de in deze zaak aan de orde zijnde vergunningsplichtige functiewijziging. De permanente bewoning is de wederrechtelijke toestand die volgt op dit misdrijf. Uit de permanente bewoning kan alleen worden afgeleid dat het misdrijf van uitvoering van de bedoelde functiewijziging heeft plaats gevonden.

Nog volgens het hof van cassatie is het de feitenrechter die vrij in feite oordeelt wanneer de wederrechtelijke functiewijziging werd uitgevoerd en bijgevolg vanaf wanneer de wederrechtelijke functiewijziging werd in stand gehouden.

5.

De rechtbank is als feitenrechter verplicht aan de feiten de juiste kwalificatie te geven (cf. R. Verstraeten, Handboek Strafvordering, Maklu, 2005, 1511 en de daar aangehaalde rechtspraak). Een herkwalificatie van de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging zou zich dan ook kunnen opdringen, namelijk als volgt:

“Te

bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-7°, 66 tweede, derde, vierde en laatste lid en art. 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000) en de artikelen 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 149, 192bis, 5° en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend gebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, meer bepaald :

- 1. door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen, door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen, op 1 januari 2003;*
- 2. door de sub 1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden, vanaf 2 januari 2003 tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding, zijnde 13 maart 2006”.*

Om het recht van verdediging te waarborgen, dienen de debatten ambtshalve heropend te worden, zodat de partijen standpunt kunnen innemen omtrent de eventuele wijziging van de kwalificatie en de gevolgen hiervan.

1.2

De partijen werden op de terechtzitting dd. 25 september 2006 in hun middelen gehoord over deze eventuele herkwalificering.

De rechtbank treedt de voormelde cassatierechtspraak bij en voert de voorgenomen herkwalificering thans door, zoals hiervoor en hierna vermeld.

2. Gegrondheid strafvordering

2.1 Tenlastelegging 1.

De beklaagden hebben, zoals duidelijk blijkt uit hun verklaringen (stukken 23 en 24, strafdossier) en de vaststellingen, bewust en met kennis van zaken, zodoende wetens en willens, de hoofdfunctie van het onroerend bebouwd goed geheel gewijzigd van de functiecategorie ‘verblijfsrecreatie’ naar de functiecategorie ‘wonen’ door een gebouw dat gelegen is in een zone voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen.

2.2 Tenlastelegging 2.

2.2.1

Bij arrest nr. van 19 januari 2005 van het arbitragehof werd als volgt beslist:

"1. vernietigt in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden "voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg (...)"

Deze vernietiging heeft tot gevolg dat thans de strafsanctie niet meer geldt voor de instandhouding van stedenbouwmisdrijven, voor zover het voorwerp van het misdrijf niet in een ruimtelijk kwetsbaar gebied gelegen is, gezien het derde lid van artikel 146 DORO thans luidt: *"De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden."*

2.2.2

De feiten werden gepleegd in een gebied voor verblijfrecreatie, wat volgens artikel 146 DORO geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is.

2.2.3

In de rechtsleer heeft de discussie gewoed of deze bepaling een opheffing van de strafbaarheid inhoudt, dan wel een strafuitsluitende verschoningsgrond verwoordt (zie o.a.: H. Van Bavel, "Over instandhouding en herstel inzake stedenbouw", noot bij: Cass. 13 december 2005, *T. Strafr.*, 2006, 88: deze auteur stelt dat het pleit door het arrest van 13 december 2005 van het Hof van Cassatie beslecht werd in het voordeel van depenalisering; contra: De controverse instandgehouden, *T.M.R.* 2006, 84-86, noot bij Cass. 13 december 2005, en Cass. 13 december 2005. Ook de rechtspraak nam een verdeeld standpunt in.

Het Hof van Cassatie wees op 13 december 2005 (Cass. 13 december 2005, www.cass.be) nog een ander arrest waarin expliciet sprake was van de "strafuitsluitingsgrond" van artikel 146, 3° DORO. In navolgende arresten (onder meer: Cass. 2 mei 2006, www.cass.be) stelde het Hof van Cassatie echter dat artikel 146, derde en vierde lid DORO slaat op de strafbaarstelling en een opheffing van de strafbaarheid van het instandhoudingmisdrijf buiten de ruimtelijk kwetsbare gebieden inhoudt. Ook het Arbitragehof heeft recent (Arbitragehof 17 mei 2006, nr. www.cass.be) in de marge van de problematiek van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied gesteld: *"Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van 4 juni 2003, dat het in het geding zijnde vierde lid in het decreet van 18 mei 1999 heeft ingevoegd, volgt dat het de bedoeling was van de decreetgever de instandhouding van een bouwmisdrijf als voortdurend misdrijf niet te schrappen wanneer het misdrijf gelegen was in een ruimtelijk kwetsbaar gebied (Parl. St., Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1566/7, p. 19)"*, zodat hieruit a contrario zou kunnen worden afgeleid dat het voor misdrijven gelegen buiten een ruimtelijk kwetsbaar gebied wel de bedoeling van de decreetgever was de instandhouding van een bouwmisdrijf als voortdurend misdrijf te schrappen. Hoewel de voorstanders van de strafuitsluitingsgrond stevige

argumenten hadden (zie *o.c.*; Corr. Dendermonde (19de kamer), 30 mei 2005, onuitg.; Corr. Dendermonde (13de kamer), 27 februari 2006, onuitg.) lijkt het pleit in deze discussie beslecht te zijn in het voordeel van de opheffing van de strafbaarheid. Ook het Hof van Beroep van Gent – dat voorheen het standpunt van de strafuitsluitende verschoningsgrond aankleefde – besliste recent tot de opheffing van het strafbaar karakter en het hieruit volgende verval van de strafvordering voor instandhouding buiten de ruimtelijk kwetsbare gebieden (zie: Gent, 10de kamer, 8 september 2006, onuitg.).

2.2.4

Deze rechtbank en kamer – die voorheen ook de bepaling beschouwde als een strafuitsluitende verschoningsgrond – dient dan ook thans haar vroegere rechtspraak te verlaten en sluit zich aan bij het recente standpunt van het Hof van Beroep te Gent.

2.2.5

Aldus dient in huidige zaak vastgesteld dat worden dat het strafbaar karakter van de feiten onder tenlastelegging 2., niet gepleegd binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied, is opgeheven, zodat tot het verval van de strafvordering dient te worden besloten.

3. Straftoemeting

3.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

3.2

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. Recreatiegebieden zijn niet bestemd en uitgerust om permanent te wonen. Door het permanent bewonen van die gebieden wordt het essentiële van de bestemming ervan aangetast. De beklaagden mogen echter hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

3.3

De *eerste beklagde* is thans 45 jaar en is volgens het inlichtingenbulletin bediende. Zij liep al drie veroordelingen wegens verkeersinbreuken in.

De *tweede beklagde-opposant* is thans 42 jaar en volgens het inlichtingenbulletin chauffeur. Hij heeft een eerder ongunstig strafrechtelijk verleden en liep al veroordelingen op wegens ontduiking belastingen, sluik invoer, oplichting, opzettelijke slagen, diefstal en een inbreuk op de vervallenverklaring van het sturen. Dit wijst

op een beperkt respect voor de geldende regels.

3.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

3.5

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor om aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten de in het dictum van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

4. Herstelvordering

4.1

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde bij brief dd. 27 juli 2005 het herstel in de oorspronkelijke toestand (stuk 36, strafdossier), namelijk het staken van het strijdig gebruik door het niet langer permanent bewonen van het weekendverblijf. Een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

4.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be).

4.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het weerhouden misdrijf een einde te stellen

en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

4.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd zoals vermeld gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 125,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

4.5

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

De rechtbank is echter van oordeel dat dit advies geenszins moet ingewonnen worden, te meer de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluitend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door de stedenbouwkundig inspecteur. Het vragen van een advies zou niet alleen de afhandeling van de zaak nodeloos vertragen, doch tevens de Hoge Raad voor het Herstelbeleid nodeloos belasten. Door de beklaagden werd ook niet gevraagd dit advies in te winnen.

Gezien de hiervoor in de tenlasteleggingen en hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65, eerste lid;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor financiële hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

HERKWALIFICEERT het ten laste gelegde als volgt:

“Te

bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-7°, 66 tweede, derde, vierde en laatste lid en art. 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000) en de artikelen 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 149, 192bis, 5° en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend gebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, meer bepaald :

- 1. door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functierecreatie wonen, door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen, op 1 januari 2003;*
- 2. door de sub 1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden, vanaf 2 januari 2003 tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding, zijnde 13 maart 2006”.*

STELT het verval van de strafvordering vast voor de feiten onder 2.;

VERKLAART de beklaagden en schuldig aan het feit onder 1.;

VEROORDEELT de beklaagden voor dit feit ELK tot een GELDBOETE van 100,00 euro, met 40 deciemmen verhoogd (x 5), 500,00 euro bedragend;

ZEGT dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagden uitgesproken geldboete van 500,00 euro telkens zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 30 dagen;

SPREEKT lastens de beklaagden de verplichting uit om elk EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

LEGT de beklaagden elk een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 180,00 euro.

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de beklaagden tot herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te
namelijk door **staken van het strijdig gebruik** door het niet langer permanent bewonen van het weekendverblijf

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

ZEGT voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van :

DERTIG OKTOBER TWEEDUIZEND EN ZES.

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
griffier.